

gium“, Militæret har, nej, det er en lovlig Ret, Militæret har ifølge adskillige Lovbestemmelser. Jeg maa maaske have Lov til i denne Forbindelse at kaste et lille historisk Tilbageblik over, hvorledes denne Sag har udviklet sig. Første Gang, denne Bestemmelse kom, var ved Reskript af 12. Maj 1810, hvorved Officerer og alle, der lønnes eller pensioneres af den militære Fond og maa erlægge en Maanedes Forbedringsgæge til Krigshospitalskassen, fritages for Afgifter til Fattig- og Skolevæsenet, Delinkventomkostninger og Kirkers Istandsættelse, for saa vidt deres Gæger angaar. Det var første Gang, Militæret fik denne Ret, men i Lov om Købstædernes kommunale Beskatning af 11. Februar 1863 siges det yderligere, at den delvise Afgiftsfrihed, som hidtil har været indrømmet tjenstgørende og pensionerede militære for den dem tillagte Gæge eller Pension, vedbliver indtil videre. Altsaa dette er lovfæstet ved Lov om Købstædernes kommunale Beskatning af 11. Februar 1863. Saa blev ved Lov om Lønninger ved Hæren af 25. Juli 1867 § 26 denne Bestemmelse imidlertid ophævet, idet det blev sagt, at de visse militære hidtil indrømmede Fritagelser med Hensyn til Erlæggelsen af kommunale Afgifter bortfalder med Udløbet af indeværende Aar. — I det Regeringsforslag, der blev til Lov 17. Maj 1873, var der ingen Bestemmelse om Skattelettelse for militære, men der blev paa Foranledning af Venstre i Folketinget og ved deres Ordfører, J. A. Hansen, stillet et Ændringsforslag, som ogsaa ved Lovforslagets endelige Vedtagelse blev vedtaget og lød saaledes: Kommunale Afgifter, der paalignes Embeds- eller Bestillingsmænd af Hæren, maa for Tjenesteindtægts Vedkommende ikke overskride 2 pCt., og dette blev motiveret saaledes af Ordføreren J. A. Hansen: „Det er vitterligt, at Størrelsen af disse (de kommunale Skatter) er højst forskellig i de forskellige Garnisonsbyer, idet det er oplyst, at de varierer mellem $1\frac{3}{4}$ og $5\frac{1}{2}$ pCt. af Indtægten. . . .“ „De militære have ikke selv Valget af deres Opholdssted, men beordres hen, hvor Tjenesten fordrer det, uden at noget Hensyn kan tages til Stedets mer eller mindre Kostbarhed for deres Vedkommende“. Dette Forslag blev tiltraadt af den daværende Forsvarsminister og blev altsaa Lov, og det er gentaget i den sidste Lønningslov af 30. September 1909 § 39, hvor der staar: „Kommunale Afgifter, der paalignes militære, maa for Lønningens Vedkommende ikke overskride 2 pCt.“.

Ved denne sidste Lejlighed er der, saa vidt jeg ved, og som det er oplyst i Folketinget, netop ved Fastsættelsen af Lønningerne taget Hensyn til, at Militæret havde denne Lettelse i deres Skatter. Det er oplyst, at der vistnok, da Lønningsforhøjelsen blev fastsat, er afkortet 6 pCt. i det Beløb, man ellers havde tænkt at give dem som Lønningsforhøjelse, netop fordi de ikke skulde svare mere end 2 pCt. i Skat.

Man vil saaledes se, at det er en lov hjemlet Ret, Militæret har til kun at skulle svare 2 pCt. til Kommunen, og man kan altsaa ikke tage denne lovlige Ret fra dem uden at give dem Erstatning derfor.

Det andet Moment, jeg hentydede til, var Hensynet til Kommunerne, og der er det rigtigt, som den højtærede Forsvarsminister sagde, at Sagen har været fremme i Købstadforeningen i et Møde, der blev holdt den 10. December 1909, men ifølge Udtalelser der var det ikke saa meget dette, man lagde Vægt paa, at man absolut vilde have, at Militæret skulde svare højere Skat, som dette, at Kommunerne følte sig brøstholdne ved at miste disse Indtægter. Det blev fra de forskellige Taleres Side stadig udtalt, at det var „strenge Fordringer, der blev stillet til Garnisonsbyerne, . . . Fordringerne fra Hærens Ledelses Side var ikke blide . . . store Krav til Kommunerne, . . . o. s. v.“, og det blev udtrykkelig af flere Talere hævdet, at det var Staten, der burde betale Differencen, betale det manglende, og det er ogsaa blevet sagt ved dette Lovforslags Behandling, at det er Staten, der lukrerer paa Kommunernes Bekostning. For saa vidt er det ogsaa fra Kommunernes Side et rimeligt Krav, at de faar Vederlag for den mindre Skat, de militære giver, men naar man ser ret paa dette Forhold, er det, efter hvad jeg har udviklet, vistnok rigtigt, hvad der er kommet frem, at det i Virkeligheden er Staten, der lukrerer paa Kommunernes Bekostning. Men det

Rettelser.

Sp. 808, L. 28 f. n.: „Uret og særlig“, læs: Uret særlig.

— 808, L. 5—8 f. n.: „Det Afslag i Lejen af en Lejlighed i København kan allerhøjest blive 88 Øre om Maaned, i Købstæderne 46 Øre og paa Landet 23 Øre“, læs: Det forøgede Afslag i Lejen af en Lejlighed i København kan allerhøjest blive 6 Øre om Maaned, i Købstæderne 4 Øre og paa Landet 2 Øre.